

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Filippenzen 2, 3 – 5
Huwelijksdienst

Broeders en zusters,

- 1 Votum**
- 2 Zegengroet**
- 3 Zingen : Gezang**
- 4 Gebed voor de opening van het Woord**
- 5 Schriftlezing :**
- 6 Zingen :**
- 7 Tekst : Filippenzen 2 : 3 - 5**
- 8 Zingen :**
- 9 Geloofsbelijdenis door het zingen van Gezang**
- 10 Dankzegging en gebed**
- 11 Inzameling van de offergaven**
- 12 Slotzang :**
- 13 Zegen**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Bruidspaar, de tekst die jullie voor deze dienst hebben uitgezocht zou enige verbazing kunnen oproepen. Want het gaat in jullie trouwtekst niet over de levensgemeenschap van man en vrouw in het huwelijk, maar over de levensgemeenschap van de kerk. Van de gemeente van Jezus Christus. Nu is er wel een sterke verbondenheid tussen de levensgemeenschap van de kerk en die van het gezin. Daar is een wederzijdse afhankelijkheid. Wat duidelijk blijkt vandaag. Want vandaag, op jullie trouwdag willen jullie naar de kerk. Om daar samen met broeders en zusters een zegen te vragen over jullie huwelijk. Normaal gesproken houden we deze diensten 's avonds zodat ook zoveel mogelijk gemeenteleden kunnen komen. Dat loopt vandaag even wat anders en dat geeft op zich niet, maar het idee is wel dat de gemeenschap van jullie huwelijk een plek heeft in de gemeenschap van de kerk. Dat is mooi en rijk. Want dat betekent dat er broeders en zusters om jullie heen staan. Mensen die straks met en voor jullie bidden. Die jullie dus in hun gebed voor de troon van God brengen en de Here vragen om jullie te zegenen en bij jullie te zijn in jullie leven. Je mag ook een beroep doen op mensen van de kerk als jullie op de een of andere manier hulp nodig hebben. Bijvoorbeeld advies, gebed, of praktische hulp als één van jullie ziek zou zijn. Jullie staan er niet alleen voor. En dat is prachtig zichtbaar op een dag als vandaag. Er staan familieleden om jullie heen, vrienden, broeders en zusters en boven alles onze goede God.

Overigens is de afhankelijkheid wederzijds. Want de kerk is op zijn beurt weer afhankelijk van de huwelijken die binnen die kerk worden aangegaan. Gelukkig komen er ook geregeld mensen van buiten de kerk tot geloof in de Heer Jezus Christus, maar heel belangrijk voor de kerk zijn toch ook de kinderen die broeders en zusters van God ontvangen. Natuurlijk is God niet van onze huwelijken afhankelijk voor de voortgang van zijn kerk. Johannes de Doper heeft ooit gezegd dat God in staat is om uit stenen kinderen van Abraham te verwekken. Maar de praktijk is toch dat veel leden van de kerk binnen een christelijk gezin zijn geboren en opgegroeid. De kerk en het huwelijk zijn nauw met elkaar verbonden. Door het huwelijk wordt aan de kerk gebouwd en door de kerk worden huwelijken ondersteund.

Nu is het huwelijk op zich een unieke band tussen man en vrouw. Maar toch ook weer niet zo uniek dat principes die gelden voor andere levensgemeenschappen niet voor het

huwelijk gelden. En zo is wat Paulus schrijft over het leven in de gemeenschap van de kerk ook van toepassing op de gemeenschap van het huwelijk. Paulus is al heel blij met het leven van zijn broeders en zusters in de Griekse stad Filippi. Toch spoort hij hen aan om zijn blijdschap nog groter te maken. In vers 1 roept hij zijn broeders en zusters op om hem volmaakt gelukkig te maken. Hoe? Door te gemeenschap van de kerk verder te volmaken. En zo werkt het. Ook al zijn we ons daar niet altijd van bewust. Daar waar mensen in liefde met elkaar leven, daar worden de mensen die in die gemeenschap voor lange of korte tijd worden opgenomen ook blij. Als je ergens in een warm gezin komt, waar je merkt dat man en vrouw blij met elkaar zijn, waar kinderen op een fijne manier met elkaar omgaan. Waar ieder zijn best doet om het leven van de ander aangenaam te maken, daar komt iedereen graag. Het is een feest om daar te zijn en je komt daar blij vandaan.

Nadat Paulus zijn verlangen heeft uitgesproken dat de broeders en zusters hem volmaakt gelukkig maken, vertelt hij ze hoe ze dat kunnen doen. Ze moeten één zijn. Eensgezind. Ze moeten een gelijke gezindheid hebben. Eenzelfde positieve basishouding tegenover God en tegenover elkaar. Ze moeten één zijn in liefde voor God en daarin voor elkaar. Ze moeten hetzelfde doel nastreven. Ze moeten door dezelfde geest bewogen worden. Wat hen voortdrijft in dit leven moet hetzelfde zijn. Namelijk de Geest van Jezus Christus moet hen drijven. Dat is natuurlijk in de praktijk niet zo eenvoudig te realiseren. Vaak zien we dat de dingen anders gaan. Dat mensen juist tegenover elkaar staan. Dat mensen ruzie maken. Niet hetzelfde willen.

Paulus kent het leven goed en hij weet ook wat hieraan ten grondslag ligt. Namelijk het feit dat de mens geneigd is zichzelf als middelpunt te zien. Als mensen hebben het liefst dat het leven om ons draait. Dat de mensen zich aan ons aanpassen. Dat ze doen wat wij willen. Dat ze onze verlangens vervullen. Vandaar dat Paulus ons voorhoudt om niet uit geldingsdrang te handelen of uit eigenwaan. In het woord 'eigenwaan' zit dat 'ik' van mij dat zichzelf zo belangrijk vindt. Bij geldingsdrang willen we onszelf laten gelden. En we moeten juist het tegenovergestelde doen. We moeten in alle bescheidenheid de ander uitnemender achten dan onszelf. Maar hoe kom je als mens zo ver dat je een ander uitnemender gaat achten dan jezelf? Dat doet geen mens uit zichzelf.

Maar Paulus schrijft hier ook niet aan gewone mensen. Hij schrijft aan broeders en zusters in Jezus Christus. Hij schrijft aan mensen in wie de Geest van Jezus Christus werk-

zaam is. De Heilige Geest. Dus dat zijn geen gewone mensen meer. Het zijn mensen die opnieuw geboren zijn. Het zijn mensen die beseffen dat God ze niet geschapen heeft om voor zichzelf te leven, maar dat hij geschapen is om voor zijn Schepper te leven. Alleen zo vindt de mens zijn bestemming. Alleen zo kan een mens werkelijke voldoening vinden in zijn leven. Maar dat kan een mens alleen gaan zien als de Heilige Geest zijn ogen daarvoor opent. Wat Paulus hier noemt is dus maar een stukje van het christen zijn. Iets als een extra boven op geloven dat Jezus Christus ons verlost van onze schuld vanwege onze zonden. Het is onlosmakelijk verbonden met de wedergeboorte. Het is onlosmakelijk verbonden met het leerling zijn van Jezus Christus.

Want wat Paulus hier van de broeders en zusters in Filippi vraagt is om te leven naar het voorbeeld van Jezus Christus. Van wie ze leerlingen zijn geworden. En dat leerling zijn betekent niet alleen dat ze naar het onderwijs van Jezus luisteren. Het betekent ook dat ze Hem volgen op de weg van de liefde en de zelfverloochening. Maar dan wel op een weg van gezonde zelfverloochening. Wat op dat punt bestaan juist in christelijke kring de nodige misverstanden. Soms denken mensen dat zelfverloochening betekent dat je niet de moeite waarde bent. Maar dat is natuurlijk dwaasheid. Want geen mens in niet de moeite waard. Ieder mens is door God geschapen. Jezus Christus heeft voor de zonden van alle mensen betaald. En ieder mens die in Hem geloofd wordt ook daadwerkelijk bevrijd van zijn schuld. En zou de Heilige Geest zoveel energie in gelovigen investeren als zij niet de moeite waard zijn? Het is ook niet zoals de Heer Jezus ons dat heeft voorgeleefd. Hij zegt nergens dat Hij niet de moeite waard is. Hij weet hoe kostbaar Hij is in de ogen van zijn Vader. Met trots heeft de Vader Hem aan de wereld getoond als zijn Zoon. De Zoon waar zijn hart naar uitgaat. Hij deed dat bij zijn doop in de Jordaan. Nee, jezelf verloochenen betekent dat je leeft uit het besef dat er dingen zijn die belangrijker zijn dan jij zelf. En je leven daarvoor inzetten. Het betekent leven voor de eer van God. Het betekent God liefhebben boven alles. En het betekent in relatie tot onze naaste dat wij die liefhebben als onszelf. Want ook die naaste is door God geschapen. Ook voor de zonden van die naaste heeft Jezus Christus betaald. Het betekent dus dat we onze naaste en onszelf gaan zien door de ogen van God.

En wie zo zichzelf en zijn naaste ziet, die let dus niet alleen op zijn eigen belang, maar net zo goed op dat van zijn naaste. Die vindt zichzelf niet meer dan zijn naaste. Eerder minder omdat hij van zichzelf weet hoe zondig hij of zij is. Ja, Paulus schrijft dat we de

ander belangrijker moeten achten dan onszelf. Ik herhaal het nog maar een keer. Paulus schrijft hier niet dat we van onszelf moeten vinden dat we er niet toe doen. Nee, het gaat om de vergelijking. We moeten de ander belangrijker achten dan onszelf.

Amen